

Bůh musel mít srdce kovboje

Taxmeni

Je to moc krásný, když si ruce prokřehlý nad ohněm zahřívám
a vánek sem tam bloudí hloubkou údolí, mé vlasy ovívá.
Kafe v plechovém hrnku je nevýslovně voňavý.
Jak jen tak v trávě klímám, jsou tu hned myšlenky toulavý.
Všude je klid a jen tam, kousek pode mnou dál potok pospíchá.
Slyším svůj vlastní dech, jen občas křídla múr promluví do tich
a.

Nebe je samá hvězda, jak tmavě modrá zahrada,
jestli ráj tohle není, mně tak aspoň hodně připadá.
A tak si říkám, zřejmě tak to je:
hm, hm, Bůh musel mít snad srdce kovboje.

Bulváry, kasina a spousty neonů noc na den promění,
ale jsou stejné v pátek jako v úterý, jak sochy kamenný.
Stačí mi za pár týdnů tam jeden víkend nahlídnout,
pár holek a pár filmů, město víc neumí nabídnout.
To když mě časně ráno prvním zábleskem po tváři pohladí
a stírám spánek proudem vody průzračné, že chladí, nevadí.
A když zaslechnu koně jak prohání se v ohradách,
když hladím jeho hřívu, v té chvíli mě zas napadá:
tak jak to říkám, zřejmě tak to je:
hm, hm. Bůh musel mít snad srdce kovboje.